

P **POESIES**

JOAN SALVAT-PAPASSEIT

ARIEL

l'amargor del mal, sense l'espectativa llòbrega de la mort. Maragall, que malgrat tot s'acosta bastant a aquestes posicions, anirà una mica més enllà que Salvat. Maragall —quines coses!— havia tingut la debilitat de fer cas de Nietzsche. Ell arriba a pensar en el superhome. El bon burgès de Sant Gervasi, tan pacífic i mesurat, es deixà ensibornar pels imponents deliris de Zarathustra. Salvat-Papasseit es queda en el pla de la humanitat simple i corrent, humil. Només aspira a poder contestar, quan se li demanin comptes: «Tant estimava que es vessava el veire». Tant estimava, això és, tant vivia. I era «content de viure», senzillament perquè vivia.

Amiga, la vida
és una cançó...

Una cançó o un misteri. I aquell *Proverbi* que tanca el llibre *Ossa Menor* —que tanca la poesia completa de Joan Salvat-Papasseit— n'és la recapitulació. El sentit de la vida és la mateixa vida. Només.

Així la rosa enduta pel torrent,
així l'espurna de mimosa al vent,
la teva vida, sota el firmament.

JOAN FUSTER